ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΡΑΓΜΑΤΙ ὁ Παρνταγιάν, ὁ ἀσύλληπτος Παρνταγιάν, εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ ὑπόγειο. Βρισκόταν τίς τελευταῖες αὐτὲς ἡμέρες σ' ἀπελπιστικὴ κατάσταση, γιατὶ εἶχαν τελειώσει τὰ τρόφιμά του κι' ἦταν ἀποφασισμένος ν' αὐτοκτονήση πρὶν τὸν ἐξαντλήσει ἡ πείνα. Ἔξαφνα ὅμως ἄκουσε τὸ θεῖο καὶ τὸν ἀνεψιό ν' ἀνοίγουνε τὴν πόρτα. Κρύφτηκε τότε κάτω ἀπ' τὴ σκάλα, τοὺς ἄφησε νὰ προχωρήσουν στὸ βάθος τοῦ ὑπογείου, ἀνέβηκε ἔπειτα ἀθόρυβα ἐπάνω κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα μὲ διπλὴ στροφὴ τοῦ κλειδιοῦ.

Ἡ πρώτη του σκέψις κατόπιν ἦταν νὰ καβαλλικέψη τ' ἄλογό του καὶ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ καταραμένο αὐτὸ μέγαρο, ποὺ παρὰ λίγο νὰ γινόταν ὁ τάφος του. Μὰ ὅταν σκέφτηκε καλύτερα, ἀποφάσισε νὰ μὴ βιαστῆ καὶ πολύ. Δὲν διέτρεχε ἄλλωστε κανένα κίνδυνο. Τὸ μέγαρο ἦταν ἔρημο. Καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο, ὑπῆρχαν σ' αὐτὸ τρόφιμα, κρασιὰ καὶ χρήματα.

Χωρὶς λοιπὸν νὰ χάση καιρό, ὁ Παρνταγιὰν πῆγε κι' ἐπισκέφτηκε πρῶτα—πρῶτα τὴν κουζίνα τοῦ μεγάρου, ὅπου βρῆκε γαλέττες καὶ ἄφθονο κρέας. Εἶχε εἰκοσιτέσσερες ὧρες νὰ φάη καὶ κατεδρόχθισε τὰ φαγώσιμα μὲ βουλιμία.

Κατόπιν ἀνακάλυψε τὰ κλειδιὰ τῶν δωματίων κι' ἔκαμε γενικὴ ἐπιθεώρησι σ' ὅλο τὸ μέγαρο. Τέλος μτῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ στρατάρχου, ἄνοιξε τὴν ἰματιοθήκη, ἔβγαλε τὰ παλιά του ροῦχα καὶ φόρεσε μιὰ καινούργια στολὴ κι' ἕναν ἐπίσης καινούργιο θώρακα. Ἀπὸ μιὰ θαυμασία πανοπλία διάλεξε ὕστερα ἕνα ὡραιότατο καὶ ἰσχυρὸ ξίφος.

Ἀφοῦ συμπλήρωσε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο τὸν ὁπλισμό του, ὁ γέρο τυχοδιώκτης σκέφτηκε πὼς εἶχε ἀνάγκη κι' ἀπὸ χρήματα. Εὐτυχῶς ἤξερε ποῦ ἦταν τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ στρατάρχου καὶ κατώρθωσε νὰ τὸ παραβιάση μὲ τὸ μαχαῖρι του.

Ἐκεῖ μέσα βρῆκε ἄφθονο χρυσάφι καὶ γέμισε τὶς τσέπες του μὲ χρυσὰ κι' ἀσημένια σκοῦδα. Κατόπιν καβαλλίκεψε στ' ἄλογό του καὶ ἀναχώρησε ἀπ' τὸ μέγαρο, ἀφίνοντας ὅλες τὶς πόρτες ἀνοιχτές.

Ἡ πρώτη σκέψη τοῦ Παρνταγιὰν ἦταν νὰ τραβήξη τώρα γιὰ τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μάντιδος». Ὅταν ἔφτασ' ἐκεῖ, ἔμαθε ὅτι ὁ βασιλεὺς βρισκόταν στὸ Μπλοᾶ, ὅτι ὁ Ἐρρῖκος Μονμορανσὺ ἀποτελοῦσε μέρος τῆς βασιλικῆς φρουρᾶς κι' ὅτι οἱ Καθολικοὶ καὶ οἱ Οὐγενότοι ἔκαναν διαπραγματεύσεις εἰρήνης.

Ὁ μάστρο Λανδρὺ περιποιήθηκε τὸ γέρο Παρνταγιὰν μ' ὅλα τὰ δυνατά του, γιατὶ πίστευε ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὸν φιλοτιμοῦσε καὶ θὰ τοῦ πλήρωνε τὸν παληὸ ἐκεῖνο λογαριασμό, ποὺ ἐπανειλημμένως τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ τὸν ἐξοφλήση. Πραγματικά, ὁ Παρνταγιὰν ἀφοῦ ἔφαγε, τὸν ρώτησε τί τοῦ χρωστοῦσε, γιατὶ εἶχε ἄφθονα χρήματα μαζύ του κι' ἤθελε νὰ ξαλαφρώση.

— Πάντοτε εἶχα γιὰ σᾶς τὴν ἰδέα πὼς εἶστε ὄχι μόνον εὐγενής, ἀλλὰ καὶ γενναιόδωρος! ἀναφώνησε ἐνθουσιασμένος ὁ ξενοδόχος.

— Ἔλα, λέγε, πόσα σοῦ ὀφείλω; Ξεμπέρδευε γρήγορα, γιατὶ βιάζομαι... εἶπε ὁ Παρνταγιὰν ποὺ κύτταζε ἀνιπόμονα πρὸς τὸ δρόμο.

— Μοῦ ὀφείλετε... Μοῦ ὀφείλετε... μουρμούρισε ὁ Λανδρὺ λογαριάζοντας στὰ δάχτυλά του.

Μὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση τὴ φράσι του.

— Ἄ, ἄθλιε! Θὰ μοῦ πληρώσης ἀκριβὰ τὴν προδοσία σου!... φώναξε ἔξαφνα ὁ Παρνταγιάν, πετάχτηκε ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔσπρωψε τρεχάτος τὸ δρόμο, ἀφίνοντας κατάπληκτο τὸ Λανδρύ.

— Ἄ, οὔτε αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἐσπάθηκα τυχερός! ψιθύρισε ὁ ξενοδόχος. Πάει... τὸν ἔχασα!... Κρίμα!...

Ὁ Παρνταγιὰν εἶχε δεῖ νὰ περνάη τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔξω ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο ὁ ὑπακόμης ντ' Ἀσπερμὸν καὶ ὥρμησε πρὸς καταδίωξί τοῦ. Ἀλλ' ὁ ντ' Ἀσπερμὸν ἔτρεχε τόσο πολύ, ὥστε ὅταν ὁ Παρνταγιὰν ἔφτασε στὴ γωνία, ἐκεῖνος εἶχε γίνει ἀφαντος.

Ὁ Παρνταγιάν, δυσαρεσημένος ἀπ' τὴν ἀποτυχία του, τράβηξε γιὰ τὸ μέγαρο τοῦ Φραγκίσκου Μονμορανσύ. Ἐκεῖ βρῆκε τὸ γυιό του ἀνήσυχο γιὰ τὴν τόσο παρατεταμένη ἀπουσία του.

— Τί σοῦ συνέβη, πατέρα; τὸν ρώτησε ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιάν, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του. Ποῦ ἦσουν τόσες ἡμέρες;

— Θὰ σοῦ διηγηθῶ ὕστερώτερα, παιδί μου. Ἔρχομαι ἀπὸ μακρυά. Πές μου ὅμως τὰ νέα σου. Φαίνεσαι στενοχωρημένος. Γιατὶ εἶσαι τόσο πολὺ ὠχρός;

— Πές μου, πατέρα, πρῶτα τί σοῦ συνέβη κι' ἔπειτα σοῦ λέω ἐγὼ τὰ δικά μου...

Ὁ τυχοδιώκτης ἀναγκάστηκε τότε νὰ διηγηθῆ στὸ γυιό του λεπτομερῶς τὰ περιστατικὰ τοῦ μεγάρου τοῦ Ἐρρίκου Μονμορανσύ.

— Μ' ἄλλα λόγια, εἶπε ὁ νέος ἱππότης, γελῶντας, ὁ Γκὶλ καὶ ὁ Γκιγιὸ εἶνε φυλακισμένοι στὸ ὑπόγειο αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ναί. Καὶ δὲν θὰ βροῦν νὰ φᾶν, παρὰ μόνο τὰ κόκκαλα ποὺ τοὺς ἄφησα ἐγώ...

— Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐλευθερώσουμε αὐτοὺς τοὺς δυὸ φουκαράδες!

— Τρελλάθηκες, παιδάκι μου; Ἅμα τοὺς ἀφήσουμε ἐλεύθερους, ὁ Γκὶλ θὰ τραβήξη νὰ βρῆ τὸν κύριό του, γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλη τὰ διατρέξαντα. Εἶνε ἕνας ἄνθρωπος πρόστυχος καὶ δὲν ἀξίζει νὰ τὸν ὑπηρετήσω, παιδί μου.

Κατόπιν ὁ Ζὰν ντὲ Παρνταγιὰν διηγήθηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του, τὶς περιπέτειές του, ἐκφράζοντας συνάμα τὴ λύπη καὶ τὴν ἀπογοήτευσί του γιὰ τὴ μὴ ἀνεύρεσι τῆς Ἀναμπέλλας ντὲ Πιὲν καὶ τῆς Λουΐζας.

Ἔξαφνα ὁ πατέρας του τὸν διέκοψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Στάσου!... Βρῆκα τὸ μέσον νὰ πληροφορηθῶ...

— Τί; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ γυιός του.

— Τὸ μέρος ὅπου φυλᾶν τὶς δυὸ δυστυχισμένες αὐτὲς γυναῖκες. Πήγαινε ἀμέσως νὰ εἰδοποιήσης τὸν στρατάρχη Μονμορανσὺ ἢ μᾶλλον μὴν τοῦ πῆς τίποτε ἐσύ. Θέλω νὰ τοῦ δώσω πίσω τὴν κόρη του ἐγώ, ἐγὼ ὁ ἴδιος ποὺ τὴν ἄρπαξα μακρή....

— Πατέρα, τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές; Μιλᾶς μὲ τὰ σωστά σου; ρώτησε ὁ Ζάν, σηκωνόμενος ὄρθιος, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι.

— Ναί, σοῦ λέω, ἀνακάλυψα τὸν τρόπο. Ἔλα ὅμως, ἂς τρέξουμε χωρὶς νὰ χάνουμε καιρό...

Ὁ Παρνταγιάν, πατέρας, φαινόταν τόσο βέβαιος γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου του, ὥστε ὁ νέος δὲν τόλμησε ν' ἀμφιβάλη περισσότερο.

Σὲ λίγο ἔφτασαν κι' οἱ δυὸ στὸ μέγαρο Μέσμ, μτῆκαν μέσα καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴ σκάλα τοῦ ὑπογείου. Μόλις πλησίασαν στὴ σιδερένια πόρτα, ἄκουσαν μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε ἰκετευτικά:

— Ἀνοῖξτε, γιὰ τὸ Θεό! Ἀνοῖξτε ὅποιος κι' ἂν εἶστε.

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Παρνταγιάν, ἀλλάζοντας τὴ φωνή του.

— Εἶμαι ὁ Γκίλ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου, ὁ ἐπιστάτης τοῦ στρατάρχου Ἐρρίκου Μονμορανσύ. Κλείστηκα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο μὲ τὸν ἀνεψιό μου, ἀπὸ ἕνα ἀχρεῖο ὑποκείμενο, ἕναν ἄνθρωπο τοῦ σκοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ...

— Φτάνει, φτάνει, φιλαράκο μου! τοῦ φώναξε θυμωμένος ὁ Παρνταγιάν.

— Ὤ, διάβολε, τὴν ἔπαθα! μουρμούρισε ὁ Γκίλ, ἀναγνωρίζοντας τὴ φωνὴ τοῦ γηραιοῦ τυχοδιώκτου.

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι, κύριε ἐπιστάτα! εἶπε γελῶντας ὁ γέρο Παρνταγιάν. Πῶς εἶστε στὴν ὑγεία σας; Καὶ ὁ ἀνεψιός σας τί κάνει; Πέτε του τὰ χαιρετίσματα πὼς ἦρθα νὰ τοῦ κόψω τ' αὐτιά....

Ὁ Παρνταγιὰν σταματήσης λίγο κι' ἐξακολούθησε:

— Ἔ, κὺρ Γκίλ, μάθε ὅτι σὲ λυπήθηκα καὶ γι' αὐτὸ γύρισα πίσω...

— Ἄ, κύριε, πόσο εἶστε καλός!...

— Σκέφτηκα, ὅτι θἄταν κακούργημα νὰ σ' ἀφήσω νὰ πεθάνης ἀπ' τὴν πεῖνα....

— Ναί, κακούργημα!...

— Καὶ φοβερὸ μαρτύριο...

— Ἀλλοίμονο! Δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ φοβερώτερο ἀπ' αὐτό...

— Τὸ ξέρω, ἀγαστητέ μου. Αὐτὸ ἴσα—ἴσα τὸ μαρτύριο ἤθελες νὰ μοῦ ἐπιβάλης. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω καλὴ ψυχὴ καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ ὑποφέρης. Πρόσεξε τώρα καλὰ σ' ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ. Νομίζω ὅτι θἄχης παρατηρήσει αὐτοῦ κάτω ἕναν μεγάλο κρῖκο. Μάθε λοιπὸν ὅτι ἔφερα ἕνα γερὸ σκοινὶ καὶ τὸ προορίζω γιὰ τὸ λαιμό σου...

— Παναγία μου! Σκοτεύετε νὰ μὲ κρεμάσετε;

— Θὰ τὸ κάνω μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σ' ἀπαλλάξω ἀπ' τὸ μαρτύριο τῆς πείνας. Ὅσο γιὰ τὸν ἀνεψιό σας, θὰ περιορισθῶ νὰ τοῦ κόψω μονάχα τ' αὐτιά!...

(Ἀκολουθεῖ)

— Πατέρα, μιλᾶς μὲ τὰ σωστά σου; ρώτησε ὁ Ζὰν σηκωνόμενος ὄρθιος, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι...

λέγοντάς του πὼς προτιμοῦσε νὰ πεθάνη, παρὰ νὰ ζῆ μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, τὸν ποιητή. Τὰ γράμματά της τὰ ἔγραφε καὶ τἄστελνε κρυφά, γιὰ νὰ μὴ τὴν καταλάβη ὁ Ἀμπρὺ καὶ τὴν ἐμποδίση.

Κι' ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τόσα παρακάλια ὁ δεντροκόμος τὴ συγχώρησε—δὲν εἴταμε πὼς ἦταν ἀληθινὸς φιλόσοφος;—ἡ ἐπιστροφή της στὸ σπίτι τοῦ ἀντρός της εἶχε κάτι τὸ δραματικὸ καὶ τὸ περιπετειῶδες. Μιὰ βραδυὰ ποὺ ὁ ποιητὴς πῆγε σὲ κάποιο σαλόνι γιὰ νὰ ξαναπαγγείλη τὸ «Πιστεύω τῆς Ἀγάπης» του, αὐτὴ μτῆκε μέσα σ' ἕνα ἀμάξι, στὸ ὁποῖο τὴν περίμενε ὁ ἄντρας της στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου καὶ γύρισε στὸ μικρὸ χαριτωμένο περιβόλι του, γιατρεμμένη ἀπ' τὴ φιλοδοξία ποὺ εἶχε νὰ γίνη γυναῖκα τοῦ ποιητῆ...

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΝΤΩΝΤΕ